

selv betale hele gildet. Disse regler gør, at der ikke længere er grund til bekymring for, at mennesker risikerer at blive parkeret på sygedagpenge.

Vi vil dog gerne være med til, at der sker en endnu tættere opfølgning på den enkelte sygemeldtes situation, f.eks. ved at der jævnligt skal udarbejdes handlingsplaner, samtidig med at vi så fjerner varighedsbegrænsningen helt. Problemet er jo, at marginaliseringen bliver selvforstærkende, fordi den syge, samtidig med at vedkommende mister dagpengene, også mister den tætte opfølgning fra kommunens side, som jo ellers skulle hjælpe ham eller hende tilbage i job hurtigst muligt.

Vi er glade for, at forslaget her retter op på de forsørgelsesproblemer, der er med de delvise raskmeldinger, som vi jo sådan set selv har været med til at skabe med de seneste ændringer af sygedagpengeloven, og vi kan godt acceptere, at forslaget finansieres ved, at arbejdsgiverperioden for betaling af sygedagpenge udvides med endnu en dag.

Vi ender formodentlig med at stemme for det her lovforslag, selv om vi er stærkt fortørnede over forløbet og ærgerlige over, at de virkelige problemer ikke er blevet løst for de 4.000 mennesker, der mister sygedagpengene. Men det gør vi, fordi det trods alt er bedre at hjælpe 400 end ikke at hjælpe nogen, og vi gør det, fordi vi så får løst problemet omkring de deltidssygemeldte.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg synes, at det er sådan lidt overraskende – men det er da også for mig selv en sådan lidt glædelig overraskelse – hvis det, som fru Elisabeth Geday giver udtryk for på talerstolen, at jeg skulle have mere magt, end beskæftigelsesministeren har, til at samle og indkalde partierne og begynde at starte forhandlinger op om sygedagpengene, er rigtigt. Det synes jeg er en meget positiv tilkendegivelse og erklæring fra De Radikale: at De Radikale erkender, at jeg som arbejdsmarkedsordfører skulle have så stor en magt. Det er jeg lidt overrasket over, men jeg ser da frem til de kommende forhandlinger, hvis jeg hver gang skal indkalde beskæftigelsesministeren til forhandlinger om, hvad der skal opnås.

Jeg er lidt overrasket over, at fru Elisabeth Geday står og taler så hårdt imod det og siger: Vi ender nok med at stemme ja. Hvis De Radikale

er så utilfredse med det, så erklær det dog og sig: Vi vil slet ikke være med til det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg synes, det er langt ude, at en repræsentant fra Dansk Folkeparti ikke vil vedstå, at Dansk Folkeparti udgør en del af flertallet bag regeringen. Det er jo det, der er virkeligheden. Og derfor ville hr. Bent Bøgsted – muligvis ikke ham selv som person, jeg skal ikke kunne udtale mig om hr. Bent Bøgsteds position i hans gruppe – i hvert fald kunne henvende sig til sin partileder eller sin gruppeformand og meddele, at han har afgivet et løfte om, at der skulle laves forhandlinger, og at man derfor må insistere på i al anstændighed, at de forhandlinger også bliver gennemført.

Jeg tror, at alle, der er til stede her, har iagttaget Dansk Folkepartis indflydelse på regeringen f.eks. på flygtninge/indvandrerområdet og kunnet konstatere, at hvis Dansk Folkeparti står fast på, at der er noget, der skal gennemføres, så bliver det sådan. Præcis det samme kunne hr. Bent Bøgsted have gjort i den her sag. Jeg kan bare konstatere, at den form for ihærdighed eller sande vilje til virkelig at få ændret tingene altså ikke har været til stede.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil da gerne takke for det igen. Jeg kan sige, at jeg personligt er udmærket tilfreds med min placering i Dansk Folkeparti. Jeg synes, jeg har rigelig indflydelse; jeg er slet ikke ked af den position, jeg har i Dansk Folkeparti. Jeg er da også glad for, at De Radikale heroppe fra talerstolen erkender, at de er totalt uden for indflydelse.

Men det må da være lidt beskæmmende for fru Elisabeth Geday at stå og klandre en kollega fra Folketinget for, at man på et tidligere tidspunkt før nogle forhandlinger er optimistisk, og at man går ind i forhandlingerne med en optimistisk tro på, at man kan få noget mere igennem.

Jeg er overbevist om, fru Elisabeth Geday går til forhandlingerne på samme måde med optimisme og tro på, at man kan få noget igennem. Det er ikke altid, det lykkes, og det har jeg erkendt her: Det er ikke lykkedes for mig at få mere igennem. Men derfor har jeg da ikke opgivet sagen. Og jeg håber da, at fru Elisabeth Geday har den samme synsvinkel. Man opgiver ikke, bare fordi man er nået til et resultat og man